

János evangéliumának hangsúlyos mondanivalója Jézusnak az Atyával való egysége. Mivel Ők egyek, Jézuson keresztül az Atyát ismerhetjük meg. Ha megértjük Jézus szeretetét, aki kereszthalált halt értünk, bepillantást nyerhetünk az Atya szeretetébe is.

Jézus azért jött, hogy megmentsen minket, nem pedig azért, hogy elítéljen. Utat mutat nekünk és ezzel döntés elé állít bennünket.

Kétezer évvel ezelőtt és most is a legfontosabb kérdés, vajon hiszünk-e benne, követjük-e Őt? Akkor, és ott a Biblia tanúsága szerint „*Jóllehet ennyi csodát tett a szemük láttára, mégsem hittek benne.*” (Jn 12,37) Keveseknek adatott meg, hogy lássák, mégsem hittek. Akkor mi hogyan tegyük, kérdezhetnénk.

Mit is jelent hinni? Leginkább bizalmat. Bízunk-e az Atya szeretetében, megtartó kegyelmében? Bízunk-e abban, hogy imádságaink meghallgatásra találnak és végül minden a számunkra a lehető legjobban alakul? Tudunk-e remélni a legnagyobb bánat közepén is, a legsötétebb óráinkban? Nem Istennek van szüksége a hitünkre, egyszerűen nekünk kell, hogy lételemünk legyen ez a hit.

Dönthetünk, benne bízunk, vagy magunkban, a saját erőnkben. Azonban előbb-utóbb életünkben eljön az a pont, amikor megtapasztaljuk, hogy a magunk ereje mennyire kevés, milyen könnyen elbukunk, mennyire hamar elrontunk mindent.

Mindenkor van reménységünk, van Valaki, akinek kinyújtott kezébe bármikor belekapaszkodhatunk. Ha pedig erősen megragadtuk ezt a kezet, utána feladatunk is van. Legyen a mi kezünk is tárva azok felé, akiknek szüksége van rá.

Csiky-Maros Zsuzsi és Csiky Lajkó, Budapest